

ΤΟ ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ π. ΛΟΥΚΑ

Την Κυριακή 2 Σεπτεμβρίου τελέστηκε το επίσημο Ιερό Μνημόσυνο για την ανάπαιση της ψυχής του οσιολογιωτάτου μοναχού π. Λουκά (καιά κόσμου Στεφάνου) Κοντού στην Ιερά Κομνήνειο Μονή Στομίου Λαρίσης μέσα σε κλίμα κατάνυξης και συγκίνησης. Ο π. Λουκάς, όπως γράψαμε και σε κείμενό μας μετά την κοίμησή του, ήταν χαρισματικός κληρικός: καταρτισμένος θεολόγος, εμπνευσμένος αγιογράφος και ικανότατος σε κάθε διακόνημα που του ανέθετε ο Γέροντας της Μονής. Η μορφή του απέπινε υπακοή και ταπείνωση και σίγουρα ισχύει γι' αυτόν το της Αγίας Γραφής: «τελειωθείς εν ολίγῳ επιλήρωσε χρόνους μακρούς» (Σοφία Σολομώντος, κεφ. 8', στίχος 13). Αν και έζησε μόνο τρία χρόνια ως μοναχός, όπως τόνισε και ο π. Ειρηναίος στην ομιλία που εκφώνησε καιά τη Θεία Λειτουργία, συνέλαβε το νόντη της μοναχικής ζωής και καλλιέργησε στο μέγιστο βαθμό τις δύο βασικές αρετές, την υπακοή και την ταπείνωση. Τον τελευταίο χρόνο της ζωής του πάλεψε με τον καρκίνο, μια ασθένεια την οποία ζήτησε από τον Θεό, όπως δήλωσε στον πνευματικό του και μαθεύτηκε ίώρα, μετά το θάνατό του. Ο ευαίσθητος π.

Λουκάς θέλοντας να συμμετάσχει στον πόνο των καρκινοπαθών αδελφών μας παρακάλεσε στην προσευχή του τον

Κύριο να γευτεί αυτό το πικρό ποιόρι της επαράιου νόσου. Οι θεράποντες ιατροί θαύμασαν την καρτερία του, γι' αυτό σε επιστολή τους, μετά την κοιμησή του πατέρος Λουκά, συγχάιρουν τους κατά σάρκα γονείς του για το ήθος του εκλεκτού γόνου τους. Πραγματικά, ο π. Λουκάς τίμησε το ράσο του αλλά και την καταγωγή του. Αρκετοί μοναχοί με το ίδιο επίθετο (Κοντός) και ευρεία καλλιέργεια έδρασαν στα χρόνια της Τουρκοκρατίας στην επαρχία Ελασσόνας ως διδάσκαλοι του Γένους.

Η συμμετοχή των πιστών στο επίσιο Μνημόσυνό του ήταν συγκλονιστική. Τρία λεωφορεία (το ένα από τη γενέτειρά του, την Τσαριτσάνη) και πολλά Ι.Χ. αυτοκίνητα κατέκλυσαν το προαύλιο της Μονής. Οι πατέρες της Μονής ήταν βαθύτατα συγκινημένοι αλλά και βέβαιοι για τη δικαίωση του μακαριστού πατέρος Λουκά στους ουρανούς. Οι γονείς του κυριευμένοι κι αυτοί από μια χαρμολύπη είχαν να διηγούνται τις τελευταίες σπηγμές και τα λόγια του πεφιλημένου τέκνου τους που, όπως έλεγαν, αποτελούσε (και αποτελεί) το καμάρι της οικογένειάς τους. Συγκεκριμένα, ο κατά σάρκα πατέρας του, Χαράλαμπος Κοντός, Πρόεδρος των πολυτέκνων Λαρίσης, καθηγητής

των ΤΕΙ και δικηγόρος, ανέφερε πώς ο π. Λουκάς παρακαλούσε τους συγγενείς του από την ενταυγή του Θεαγένειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης να πηγαίνουν στο μοναστήρι ανά να τον επισκέπτονται στο κρεβάτι του πόνου. Έδειξε δηλαδή ώς την τελευταία σημερίνη απαράμιλλο ανδρεία πραγματοποιώντας τη ρήση: «μοναχός εστί βία φύσεως δινυκείς». Έτσι η πρωική μορφή του μακαριστού μοναχού Λουκά προστίθεται δίπλα στους μεγάλους κεκοιμημένους που αναπαύονται στην Ιερά Μονή Κομνηνείου, τον μακαριστό Μητροπόλιτη Λαρίσης Θεολόγο και τον πριν από ενάμισι χρόνο κοιμηθέντια Γέροντα της Μονής π. Αθανάσιο. Και οι τρεις ανυψεωπούσαν τη δοκιμασία της ασθενείας ως επίσκεψη Θεού, αγόγγυστα υπέμειναν φρικτούς πόνους και αποτελούν υπόδειγμα Χριστιανικής ζωής για όλους του πιστούς της Μητροπόλεως μας και ιδιαίτερα για τους κληρικούς. Κάθε προσκύνημά μας στο Στόμιο ας μας θυμίζει και τους τρεις: τον άρχοντα της Αγάπης π. Θεολόγο, τον διακριτικό και ευγενικό Γέροντα Αθανάσιο και τον νεώτερο ευλαβή και ταπεινό μοναχό π. Λουκά. Να έχουμε την ευχή τους!

**ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΤΩΠΑ ΜΕΣΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΜΑΣ**

Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το πάσσω φύσεως κακό Εκδηλώνεται και πρέπει να κτυπθεί αποελεσματικά σε όλα τα μέτωπα, αρχής γενομένων από το εσωτερικό μας "είναι". Δεν μπορούμε να "σώσουμε", να βοηθήσουμε τους άλλους, όταν οι ίδιοι χρειαζόμαστε βοήθεια για να απαλλαγούμε από τον κακό εαυτό μας! Σ' αυτή την περίπτωση ισχύει το: "Ουκ αν λάβης παρά του μη έχοντος". Πώς θα δώσεις, αφού δεν έχεις;

οντες τέλος,
Η μικρήν αυτήν εισαγωγή γίνεται για
να τονίσει ότι χρειάζονται πολύ ισχυ-
ρά όπλα για να πολεμηθεί το κακό σε
όλα τα μέτωπα που κατά την κρίση μας
είναι τα ακόλουθα:

1. Να διασώσουμε την Εθνική μας ύπαρξη (Εστία).

Το θέμα αυτό είναι πολύ βασικό. Και για να προλάβουμε τυχόν παρεξηγήσεις λέμε ότι η αναφορά μας στο

Εθνος δεν κρύβει, σε καμιά περίπτωση στείρο εθνικισμό, σωβινισμό κ.λ.π. Ό, τι καλό υπάρχει, σε οποιοδήποτε Έθνος, as γίνει το λιθαράκι για το κάσιμο του παγκόσμιου πολιτισμού. Γενικά, σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να χάσουμε την πατρίδα μας. Ο λαός που χάνει την πατρίδα του, χάνει τελικά και το πνεύμα του. Αυτός είναι ο λόγος που δικαιολογημένα οι λαοί που έχουν διασκορπιστεί στα έθνη, αναζητούν τις "χαμένες" εστίες τους για να βρουν (ξαναβρούν) τον εαυτό τους. Χωρίς την Ελλάδα μπορούν να υπάρξουν Έλληνες; Δεν κινδυνολογούμε όταν πιστεύουμε ότι, όπως πάμε, με τον κατίφορο που έχουμε πάρει και όχι μόνο στο Δημογραφικό, ο κίνδυνος να μας "αρπάξουν" υπάρχει άμεσος!

Σέ τρία πράγματα πρέπει να προσέχουμε. Και όχι μόνο να προσέξουμε αλλά και να απαντήσουμε σωστά στα

εξής προβλήματα:

α) Το δημογραφικό. Η υπογεννητικότητα έχει μεταβάλλει την Ελλάδα σε χώρα γερόντων και απειλεί την ύπαρξή της. Η χώρα μας έχει τη πρωτεία στα διαζύγια, στις εκτρώσεις και στην υπογεννητικότητα. Οι δείκτες έχουν ανδική πορεία και φως για ανάκαμψη δεν φαίνεται. Η ευθύνη της πνευματικής πηγείας και ιδιαίτερα της Διοικούσας Εκκλησίας είναι μεγάλη και δεν υπάρχει κανένα ελαφρυντικό απαλλαγής της. Οι ελάχιστες εξαιρέσεις μητροπολιτών, σε τοπικό – μητροπολιτικό επίπεδο, για αρωγή των φτωχών, είναι σταγόνα στον ωκεανό και δεν λύνουν το πρόβλημα. Οι "ασπιρίνες" κατεβάζουν δεν εξαλείφουν τον πυρετό. Άλλο πρόβλημα είναι:

β) Το Οικονομικό. Έχουν γίνει πολλά και θανάσιμα λάθη από τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις της χώρας. Τα

λάθον, εμπόδισαν την Εθνική Οικονομία να αποκτήσει βάσεις και με τους συνεχείς δανεισμούς είναι άγνωστο πότε θα τελειώσουν τα τοκοχρεωλύσια! Για το λόγο αυτό χρειάζεται οικονομική περισυλλογή (νοικοκύρεμα), με παλλαϊκή συναίνεση και συμμετοχή στην αύξηση της παραγωγής, ώστε να καταβληθεί – πληρωθεί το χρέος και να μη χρειάζεται η Εθνική Οικονομία τα δεκανίκια της ξένων βούθειας. Εθνική Ανεξαρτοσία και λαϊκή κυριαρχία, δεν συμβιβάζονται με την οικονομική υποδούλωση στους ξένους. Όσοι μιας "βοηθούν" (Ευρωπαϊκή Ένωση, Διεθνές Νομισματικό Ταμείο κ.α.) δεν το κάνουν από αγάπη αλλά γιατί μιας χρειάζονται. Σκέπτονται όπως σκέπτεται ο πινοτιρόφος που ταΐζει τα κοτόπουλα! Το τρίτο πρόβλημα είναι:

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

■ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΛΙΔΑ

άδολο πιστό λαό, διαστρέβλωναν από εγωισμό την χριστιανική αλήθεια και πολεμούσαν ύπουλα και αδυσώπιτα τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, που ίδρυσε και καθαγίασε με το ίμιο αἵμα Του ο Κύριος μας.

Και ο αναστέναγμός του Χριστού φθάνει και στις μέρες μας. Ακούγεται και σήμερα πεντακάθαρα. Κι είναι αναπόφευκτος και δικαιολογημένος. Δεν λείπουν και στην εποχή μας, εποχή γενικής πνευματικής κρίσιος και αποστασίας από τον Θεό, οι λογίς λογίς Φαρισαίοι, οι χωρίς φραγμό διαστρεβλώτες της χριστιανικής αλήθειας, οι ύπουλοι πολέμιοι του Χριστού, της Εκκλησίας Του, των αληθινών αντιπροσώπων Του στη γη και του πιστού λαού, που είναι ο ακούμπτος βιγλάτορας και υπερασπιών της Θροκοκείας μας.

Ο Χριστός μας θλίβεται σύμερα και «αναστέναζε το πνεύμα», και μαζί Του θλίβονται και

αναστενάζουν οι γνήσιοι ποιμένες Του και ο πιοτός λαός Του, που μένουν εδραίοι στο βάθρο της Ορθόδοξης πίστης μας, με τις ύπουλες ερωτοφορίες των Ταγόν της απανταχού Ορθοδοξίας με τους αιρευτικούς Παπικούς, που απέδειξαν μετά το Σχίσμα (1054 μ.Χ.) ότι δεν πρόκειται να μετανοήσουν ποτέ και αποβάλουν τις αιρευτικές πλάνες τους. Κι είναι γνωστό ότι οι διάλογοι και τα συνέδρια με τους Παπικούς καιάντησαν ουτοπία, φιλάσκο. Η πώρωσή τους είναι βαθιά και αθεράπευτη, όπως του Σατανά.

Ο Χριστός μας θλίβεται και «ανασπενάζει το πνέυμα» και μαζί του όλοι οι άνθρωποι Του για τα ηθικά σκάνδαλα οροφυλοφιλίας μεγαλόσχημων και μικρόσχημων κληρικών, που συντάραξαν το Πανελλήνιο, και περισσότερο για την προσπάθεια της Εκκλησιαστικής Διοίκησης, με άγνοια της Διαρκούς Ιεράς Συνό-

δου, να τα νομιμοποιήσει ως «προσωπικά δεδομένα», όπως αποκάλυψε η «Ελεύθερη Πληροφόρηση», που εκδίδει ο εξαίρετος Ιεράρχης Σεβ. Νικόδημος Γκατζηρούλης, παροπλισμένος από το αδιστακτο εκκλησια- σικό κατεστημένο με εκείνο το επιτύμπιο της νιροπής.

Ο Κύριος και οι άνθρωποι Του δεν σταματούν εδώ. **Αναστενάζουν ακόμη και θλίψονται για το ρήμαγμα των παγκαριών των Ιερών Μονών, των Εκκλησιών και Προσκυνημάτων** από αυτούς, οι οποίοι ορκίστηκαν ακτηφοισύνη. Αναστενάζουν για την υπερπολυτελή αφίξειν μεγαλόσχημων κληρικών, διαν λαούς ολόκληροι στον πλανήτη λιμοκτονούν και γυμνοπεύουν, για την «μαχαραγιάδικη» ζωή τους και για την διαμονή τους στο εξωτερικό σε ξενοδοχεία υπερπολυτελή, στα οποία, ανέβας μισθοσυντήρτος θελήσει να διαμείνει

μια και μόνο βραδιά, θα πρέπει να πουλήσει και το «τομάρι» του.

Είναι βαθύς ο αναστεναγμός του Κυρίου και των ανθρώπων Του για τους αφορισμούς έντυπων και έγκριτων θεολόγων (Σωτηρόπουλος, Σημάτις), για τους διωγμούς εναντίον χριστιανών με αγωγές και ασφαλιστικά μέτρα («Αγωνιζόμενοι χριστιανοί» Λάρισας, Οδυσσέας Τσολογιάννης, υπερπολύτεκνος και έγκριτος δημοσιογράφος, Σουρωτή Θεο/κνς). Είναι βαθύς ο αναστεναγμός του Χριστού μας και των ανθρώπων Του για την εξαχρείωση της κοινωνίας μας, για τον εκπρα-
κτιλισμό της νεολαίας μας, για την αποστασία
όλων μας από τον Θεό, για τον Φαρισαϊσμό
με λοφίο της εποχής μας.

**Ἐλεος Κύριε, ἐλέος Χριστέ μας !!!
Γεώργιος Κ. Παπαζέπτη.**
Γυμνασιάρχης Θεολόγος